

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1858-09-13)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1858-09-13)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 48. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000021.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Beck til J. Clausen.
Uby 13. September 1858.

Min kjære gode Ven! tør jeg ikke nok kalde Dig saaledes endnu ¹⁾? Længe har jeg tænkt paa at skrive til Dig, men dine Ord i Gjerslev ²⁾ har bestandig holdt mig tilbage, — maaske ønskede Du det ikke, tænkte jeg. Dog hvad heller Du ønsker det eller ikke, — jeg maa skrive til Dig; jeg kan ikke andet, kjære Johannes! thi endnu er Du mig bestandig lige kjær, bestandig den gamle letbevægelige, men lige aabne og trofaste Ven. — Nina har faaet et godt og venligt Brev fra Sophie, og i Dag fik jeg en Hilsen fra hende ved N. N.; jeg tænkte, at Du derved vilde sige mig: husk paa, at vi ere gamle Venner. Og netop dette husker jeg; — jeg husker alle de glade Timer, vi have havt sammen, og jeg husker alle de gode alvorlige og frugtbare Timer, vi have havt sammen her i denne min Stue, »hvor der altid er en god Aand over mig«; og Johannes! det er Dig, som har bragt denne gode Aand nærmere til mig. Jeg har jo saa meget at takke Dig for fra disse stille Timer. Jeg veed det, at den gode Aand ikke altid følger s. 49 mig ud i Livet, — men vilde Du — kunde Du nænne derfor at forlade mig? O nej, vort Venskab hviler paa en fastere Grund. — Skulde virkelig en misforstaaet eller maaske urigtig Opførsel af mig i Gjerslev, — eller nogle barnagtige Narrestreger paa Færgen ved Strib skille os ad? skulde saadanne Tilfældigheder og Ubetydeligheder kunne omstyrte vort Venskab? Nej Johannes! jeg er fuldt forvisset derom; thi det hviler paa den fasteste af alle Grundvolde, det hviler paa Kristendommens Grund, paa fælles Tro, fælles Stræben, fælles Maal; — og vi ere satte til at hjælpe og vejlede hinanden til dette Maal. Vi ere ikke støbte i samme Form, men Aanden er dog den samme. Lad os derfor igjennem fælles Tolerance række hinanden som tidligere en hjælpende Haand, tage bort, hvad der ikke duer, og frede om det, som skal blive. Saaledes gjorde vi tilforn, og det var vel derfor kun en Følge af den øjeblikkelige Misstemning, at Du afviste i Sommer enhver gjensidig Forhandling om, hvordan vi skulde tage fat i det Enkelte. Husk paa Johannes! hvor mange gavnlige Samtaler vi her have havt derom, hvor mange nyttige Vink, Du har givet mig om det Fejlagtige i enkelte Punkter ved min Optræden i Menighedsforsamlingerne, skulde vi da ikke kunne gjøre dette fremdeles gjensidig? Vi see dog lettere Skjæven i vor Broders Øje, lad os da drage Nytte af denne Egenskab og troligen lade den Anden pille ved de mange Skjæver, som vi gjensidig kunne see hos hinanden, medens vi selv brydes med Bjælken. Og nu Johannes! hvad Du talte om, at Du ikke kunde nærme Dig til mig for det første, fordi Du syntes om Dig selv, at Du havde baaret Dig urigtigt ad, — saa beder jeg Dig endnu en Gang inderlig: lad denne underlige Undseelse, eller hvad det nu er, — lad den fare! Forholdene, saa pludselig og uventet de s. 50 kom, have været Dig for stærke, — det er det Hele. For mig har Du intet at undsee Dig for, — husk paa mine mange Skrøbeligheder. — Du kjender dem allesammen — de kunne rigelig opveje, hvad Du maatte have ladet mig see i den Retning hos Dig. — Et godt Ord plejer at finde et godt Sted, — og derfor er det ogsaa mit Haab, at dette Brev, som er skrevet af den inderligste Længsel efter Dig, ogsaa maa finde dit Hjerte og snart lade mig høre godt fra Dig, der siger mig, at jeg har vundet min Ven igjen. —

Her gaar alt ved det Gamle: god Kirkegang, i Søndags 8 Dage var der 450 Mennesker til Høstprædiken, — Bibellæsning som i gamle Dage, da vi vandrede sammen til disse glade Timer. — Der er kommen en dygtig Mand ¹⁾ til Bregninge, fuld af Liv og Tro, men rigtignok som et vældigt fremfarende Vejr. —

Vi talte sidst om Konventet i Ringsted; vil Du der? Du skulde gjøre det. Vil Du, at jeg skal besøge Dig? Gid Du af et glad Hjerte vilde svare ja som i gamle Dage! Om saa er, saa skriv mig til derom, naar jeg skal komme til Dig, saaledes at vi kunne følges ad til Konventet.

Din hengivne
Vilh. Beck.